

ВЕЧНИЯТ ЗЛАТЕН ГРАД

Винаги съм вярвала, че всяко име не е случайно – и на човек, и на местност, и на град. А че Златоград е наистина златен – вече се убедихме.

Така се случи, че там отидохме точно на празника на града – в прекрасен пролетен майски ден с най-приятната компания от ценители на уникалното, красивото, автентичното. А в Златоград всичко е точно такава.

Крачка по крачка в магията...

Пристигаме на обяд, а на площада вече се вият хора, родопските гайди леят широката планинска душа, а човешкото море те повежда в приказката.

Красивата приказка

Отправляме се най-напред към старата част на града и попадаме в други времеви измерения. Спретнати къщички от преди почти два века, дюкянчета с широко отворени врати ти се усмихват и канят. И не можеш да не се отбиеш...

...в грънчарската работилничка

Тук се изработват всякакви нещица от глина – чинии, паници, сачове, вази, бърдучета, камбанки, сувенири и каквито и да се сетиш джунджурийки.

А нещо да кажете за цървулджията?

Попадаме в шивашко ателие, в което се изработват не модели от висша мода, а уникални български носии – пълни с цветове и хармония.

Достойни за възхищение

Не можем да подминем и ателието за ръчна изработка на пътеки, одеяла, китеници. Покланяме се на жената, седяща зад стана, мислено целуваме ръцете ѝ и я оставяме да работи.

Произведено в България

Сега да споделя и за най-голямото 14-каратово богатство на града – хората. Позитивни, скроени по най-големия български „калъп“, добронамерени и отворени, с големи души и още по-големи сърца.

Големите българи

Не мога да спра да снимам – и в ляво, и в дясно, и пред мен, и зад мен – навсякъде е пълно с история. История за времето преди нас, за уникалните багри на носиите, за духа на родопчани, за автентичното изкуство, предаващо се на всяко поколение.

Невероятна пъстрота и красота

Да не пропусна – докато се прехласваме в музика и ритъм, до площада непосредствено се въртят над 70 чевермета. Отбиваме се и там – майсторите родопчани с гордост ни разказват за тънкостите в занаята, които гарантират най-вкусното и апетитно печено агнешко.

И ние се учим

Очи – пълни, ръце – празни, както умно го е казал народът ни. Поглъщаме и преглъщаме ухания и продължаваме, защото опашката за парченце от това месо се е извила толкова, че трябва да се стоим с часове, а ние нямаме толкова време, защото има още много неща за гледане и преживяване.

Богатството на Родопска планина

Безмерно впечатлена от излъчването им, моля най-учтиво да направя снимка на двама родопчани. Те още по-учтиво се съгласяват и ми обясняват, че са семейство от с. Хвойна, специално дошли за празника. Правя няколко снимки, благодаря им още веднъж, а ми се иска да ги снимам до вечерта – такова магнетично излъчване имат. Ако случайно попаднат на пътеписа ми още веднъж им казвам – да сте все така мили и здрави – Милка и Здравко. И гордостта ви българска да е жива.

Милка и Здравко – стопани на Родопите

Започва леко да ръми, типично за пролетен ден, но хората не се стряскат – танците и песните продължават да се леят.

Родопчанки днес и...

... утре

И ние, магнетично привлечени от тях, се включваме. Не, че знаем точно стъпките и думите, но хората около нас така ведро ни насърчават, че не се притесняваме от грешките, а се наслаждаваме и отдаваме с удоволствие на магията. След малко слънцето отново се усмихва, заразява ни с топлина и чувство и насърчава празника до късно.

Потомците на Дельо войвода

Вечерта сме настанени в къща за гости „ При Примо“. Естествено – широко усмихнати, приветливи и гостоприемни са домакините като всички и всичко около нас. Отвсякъде се чува родопската гайда, а и по дворовете още чевермета продължават да се въртят. Явно на този празник хората от Златоград събират родовете си, съдбите си, паметта си и с песни и танци ги съхраняват и пренасят напред в годините...

...завинаги...

Щастливи, че сме попаднали в най-подходящия момент на най-подходящото място, се присъединяваме в общата радост и глъч – пием и пеем за Родопите, за нейните хора, за традициите български, пожелаваме си и догодина да се съберем в Златния град със златните хора и не усещаме как е дошъл следващият ден. А програмата и за него е пълна. Но за това – в друг пътепис.

Текст и снимки: Светла Радкова